

sosebno pa nočajskemu zmaju po takem boju in rovanju, ker se še takrat ni nič zmenil za to, ko je v krvavem boji vidil svoje pobratime, da so vse na okoli padali? — In kakor ne bi bil čul stopinj približajoče se vojske, stopil je k ubitemu junaku, vpre oči va-nj in ga sune z nogo.

„Ti grdi rob!“ — posvetil sem ti. Al — pride plačilni čas tudi za gospodarja tvojega, kteremu si pomagal sramotiti in zapeljevati naše žene! — Slabo sem zamenjal dragoceni plen, ki ga je odnesel vrag. Naj leži tū vsaj ta mrha, naj se ga veselé tice, mravljinici in kače; naj žró enkrat tudi musleminovo meso, katero že tako predolgo pije kri vrlih srbskih sinov. Al škoda bi bilo, da to orožje pustim tū, utegnem še potrebovati ga. Izustivši to se je pripognil in mu vzel pištole, rog s prahom vred, pa ga izsul v svoj rog. „V prid mi bo tudi ta“ — mirno reče — „plačal sem si ona dva strela“. In ko je to dogovoril, prišel je Peter Todorović s svojo vojsko.

(Dalje prihodnjic.)

Dopisi.

Iz Celja 25. okt.? — Nenadoma pozvan popoldne 20. tega mesca v tukajšno okrožno sodnijo je bil gospodar Miha Vizjak kakor priča govornikov obletnice čitavnice mariborske; zvesti namreč je hotel preiskavni uradnik: je li dr. Toman res rekel, da Slovincov namen je, ako se mesto mariborsko z dobrim za Slovence ne podá, ga silovito razdajati, in da dr. Bleiweis je na govornem odru rekel, da moramo Nemce iz Maribora zapoditi. Nihče bi se ne bil nadjal, da smo imeli v tisti skozi in skozi pošteni in lojalni slovesnosti tako nesramne in brezvestne lažnjivce, kateri so si upali, črno delati iz belega in resnico tako ogromno vleči na krivico. Kakor grda je bila ta laž, ravno tako tudi ta, da je gosp. Dav. Terstenjak gori omenjenega kmetiškega gospodarja naučil, kako naj govori pri oni slovesnosti. Gadni lažnik, ki ga je tožil, misli, da slovenski kmet, ki bere že veliko let, kar se po svetu godi, nima v svojih možganih ničesa, kar bi znal tudi v kaki dvorani očitno povedati. Slavni g. župnik Terstenjak imajo družih opravil dovelj, kakor da bi se ukvarjali s tem, kaj naj ta ali uni tū ali tam govori; nazadnje bi jim še bistroumni mlinar Grabič kanarček bil, ki ga učijo svoje pesmice peti! Naposled je preiskavni uradnik namen čitavnice razlagal po svoje, Vizjak pa po svoje, pa eden drugega menda ni preveril; in tako je bilo preiskave konec.

Iz Koroškega. Š. Mohor 20. okt. — Povedale so „Novice“ že, da volitev deželnega poslanca za okraj podkloštarski, trbiški, Št. mohorski in kotski je bila od 15. sept. predložena na 20. dan oktobra. Med volivci je bil takrat skoraj le en glas: imenoval se je v kanalski, laški in zilski dolini naš slavnoznani rodoljub gosp. Einspieler. Al glejte! ta dolgi čas so naši nasprotniki porabili, da so podkopali našega ljubljence. Dva gospoda sta potovala in agitirala zoper g. Einspielerja; celó neki občoznan slovensk pisatelj je — incredible dictu! — delal zoper njega, — in padel je. Ne bomo obširno popisovali dogodb, ki so bile tako ostudne, da je neki časti vreden volivec iz nemško-zilske doline po volitvi srdito zaklical: „Vi Slovenci kopljete sami sebi jamo!“ Gospod Einspieler dobil je po tem takem le 16 glasov. Mi nismo protivniki izvoljenemu gosp. Homan-u, c. kr. podkloštarskemu okrajnemu predstojniku, ki je slovenskega rodú (Krajnec) in sicer pošten in pravičen mož; al gledé na to, kar so neprijatelji Einspielerjevi počeli zoper njega, vprašamo le: je li to pošteno, je li to svobodna volitev?

Iz Velikovškega volitnega okraja na Koroškem 26. oktobra. * (Koroški Slovenci pozor!) Koga bomo volili v deželski zbor? 24. november se bliža, in sopet bo bitva na ustavnem polji. Ali se bomo mi kedaj vendar prijeli svojih pravic? Ali se bomo poslužili tistih

dobrot, katerih nam cesar sam ponuja? Ali se bomo le zdramili kdaj? — Zdaj, — poslušajte me, volivci iz Pliberškega okraja, iz Kaple in Dobrle vesí! — zdaj nam veja na tla visi; kadar se bo sprožila in odskočila nazaj, prepozno bode! Zatoraj zdaj zedinite svoje glase, da se ne bodo razleteli na drobne šibe, zdaj! — Ali veste, za kaj gre? Za Vaše, — ne samo Vaše pravice in srečo, za pravice Vaših otrok in unukov zdaj veljá! — Moža si morate zvoliti, kateri Vaše potrebe pozná, kateri za žule vé, kateri Vas glodajo, kateri Vas ljubi, in to svojo ljubezen v djanju kaže, — moža, kateri se ne boji strahopezdljiv za Vas se potegniti, kateri bo pogumno in možko besedo postavil. In kdo je ta junak, kateri vse te tako potrebne izvrstnosti in čednosti v sebi zedinjuje? Poznate ga, dobro ga poznate, — mož je, kateri, na vse strani učen, iskreno gori in živi za svojo vero in domovino, kateri ne le od letos ali lani, kateri že več kot petnajst let svojo glavo za Vas beli, svoje srce in dnar za Vas daruje, in se trudi, da nobeden tako ne, — kateri koroško deželo in njene potrebe pozná, da sopet nobeden tako ne, — kterega poznate po njegovih spisih in bukvah, po „Šolskem“ in „Slovenskem Prijatlu“ — po društvu sv. Mohora, po njegovih izvrstnih „Stimmen aus Innerösterreich“ itd., kterega tudi Nemci spoštujejo, spoštovati morajo, zato, ker je mož pravičen vsakemu, ki ne obrača svojega plajščka po vetru, ki ne vleče na obe ušesi, ampak stoji kakor skala nepremakljiv, naj burja še tako ljuto hruje, ki resnico očitno in neprestrašeno pové, če je tudi kakemu visokemu pelinova, kateri nevtrudeno dela kakor mravlja in le za Vas, za svoj premili slovenski narod, kterega ljubi iz vse moči svojega preblagega srca, in ga ljubil bo do zadnjega dihljeja, kateri se ne poganja za svojo čast — le za Vašo srečo in pa srečo Avstrije; tega izvolite, izvolite našega ljubega, našega vrlega gosp. Andreja Einspielerja v Celovcu!

Iz Senožeške fare 16. okt. — Z — Čeravno nam je mesca maja mraz vse polje pokončal, toča pa 11. julija ravno ob žetvi rž in ječmen šestovrstnik tako ošibrala, da je od rži le dvoje, od ječmena pa troje semen na njivah ostalo, — ajdo nekoliko slana 16. septembra osmodila, in potem še burja, zatiravka naše dežele, otresla in krompir črv hudo oglodal, moremo vendar reči: hvala Bogu! da smo srednjo letino spravili, razun sena, ki ga je bilo dosti manj kot lani. Pa kaj nam vsa ta letina pomaga, ker je bilo treba skoro vés pridelek v Trst na prodaj dati deloma za plačilo saj zastanih davkov, deloma za plačilo tiste že v ljubljanskem deželnem zboru pretresene, in za nas zlo nesrečne reške ceste, ktere nikoli rabili ne bomo, čeravno nas dosti stane? Nekdaj ko je kmet lože dihal, je po navadi sosed sosedu, kadar je bila že letina pospravljena, prašal: „sosed si li napolnil škrinje, kleti ali jame, si streho popravil, si se z drvni za celo zimo previdel?“ — če je vse to dovršil, ni se mu bilo bati zime. Dandanas je pa vsa druga. Škrinje, hrami ali jame so se spraznile, strehe so slabe, ker ni moči jih popraviti, zakaj tudi slama se je mogla že o mlatvi prodati; kaj pa drva, katerih se je kadaj za silo vozič ali dva v Trst prodalo? Te drva smo zgubili po zlo nesrečni razdelitvi naših gojzdov, in le sive skale in prazne tla so nam ostale. Bojimo se, da ne bi bili v kratkem času brez drv. Kaj bo potem v teh mrzlih krajih brez drv? In odkod bomo jemali steljo? Če gojzda ni, tudi stelje ni. Kmetijstvo pa brez stelje, namreč brez gnojá, nič ne veljá. Pa kaj bom nadalje to razlagal; saj to vsak vé, da gojzd in kmetijstvo sta si v čisto ozki zvezi in kdor nam gojzd krati, nas podkopuje.

Iz ipavske doline 23. okt. Ž. — Dolgo dolgo že smo Ipavci zdihovali, da bi se sila strma in za voznike zlo nevarna vélika cesta čez Rebrnico v bolj zložno prenarodila. Veliko prošinj je že o tem šlo v Ljubljano in tudi na Dunaj, pa — zastonj. Zdaj se je najdel mož, ki se je z vso resnostjo tega dela poprijel, namreč obče spošto-

vani gosp. Bile, c. k. inženir v Postojni. Že je na vrhu (Rebrnic) namesti poprejšne neizrečeno nemarno izpeljane ceste lepa ravna cesta skoraj dodelana, in sliši se, da imenovani inženir misli sčasoma vse bolj strme klance njene v bolj zložno pot preurediti. Bog daj!

Iz Železnikov 22. oktobra. — Prijetnih dni letošnje jeseni smo se bili že tako navadili pri nas, da se nam od treh dni sem večidel oblačno nebo in mrzlo deževje prav zoprno zdi. Akoravno pa nam je bil sneg včeraj zjutraj precej nizko dol pobelil, nadjajo se gorjanci naši vendar še lepega vremena in (nasproti drugim vremenskim prerokom) mehke zime, kar iz tega sklepajo, da dozorele so letos rudeče jagode že v drugo. Tudi otavo so nekteri pokosili že dvakrat; — polja dale so obilen plod, sadja, zlasti hrušk je bilo na kupe, čbelice nanesele so bogato, — z eno besedo: vzroka imamo dovolj, Stvarniku hvaležnim biti za tolike obilne darove. — Tudi v oziru zdravja se nimamo pritožiti; le otroke trpinči hud (oslovsk) kašelj in nekteri revčki prav veliko trpé pred njim. — Loterijnih srečk, ktere so sv. Oče papež v svojih dnarnih stiskah izdali, spečalo se je v naši majhni fari dozdej okoli 140. — Ne vem, kaj je to, pri nas že več časa zlo manjka papirnatega drobiža, in to je v kupčijskih in obrtnijskih krajih velika nadloga; pokaže se sicer včasih spet kaka srebrna šestica, pa revca tako dolgo koleduje okrog, da pride zopet kakemu stisnjencu v pest, kateri misli, da napol kufrena šestica in „šmarni cekin“ sta eno. — Smrt slavnoznane knezoškofa lavantinskega A. M. Slomšek-a razširjala se je med našimi gorami urno kot blisk. Smemo pa tudi reči, da zdavnej ni bila med Slovenci od visokega do nizkega kaka žalost tako občna, kakor o tej smrti. Bilo nam je pa to tudi nov dokaz, da narod naš veže sočutje srčnega bratinstva in ljubezni. — Kakor nas je potrla ta novica, tako nas je razveselila tista, da je car ruski poslalil za slovansko literaturo zaslužene možé. O jomen sprejomen! Kak šunder uganjajo vendar nekteri nemški prenapetneži, ako se le besedica o Slovanih črhne! Če nemški vladarji Avstrijancom podeljujejo svetinje, ne zine živa duša nič, — če pa slovanski vladar kaj enacega stori, oj kakošen hrup! Z silo nas hočejo storiti vladi protivne in nezveste, in vendar kdo je nasprotnik Avstrije? Mi Slovani smo ob hudih ravsih in kavsih djansko pokazali, da smo verni Avstrijanci. Ali pa morejo to tudi tisti reči, kateri se ozirajo le čez meje avstrijske ter zdihujejo po vesoljni Nemčiji ko Judje po obljubljenem Mesiju in bi na vrat na nos radi spravili vse evropske narode pod en klobuk, da bi bil le „größer das deutsche Vaterland“. K sreči se bo menda to zgodilo še le o tistem času, kterege oni po krivdi svojih zvezdogledov v pratikah nimajo, — pri nas mu po domače pravimo: „o svetem nikolem“. Zdravo!

Jos. Levičnik.

Iz Kranja. (Prošnja.) Po željah za ustanovitev kranjske gimnazije mnogozaslužnega kateheta gosp. Globočnika razglasujemo živo prošnjo: naj bi vsi domoljubni šolski prijatli, če imajo za berilo gimnazijske mladine pripravnih bukev, kakoršnih koli, posebno tudi slovenskih, jih bukvarnici gimnazije kranjske darovati blagovolili. Pošljejo naj jih naravnost gosp. katehetu v Kranj. Hvaležno se bo vse sprejelo. Veliko se je že dobilo, pa še več se pričakuje iz radodarnih rok. Vredništvo.

Iz Loke. I. — Slavna deželna vlada nam je dovolila národno čitavnico brez vseh over. Mislimo jo slovesno odpreti brž ko bo mogoče. Ali bo naša kazina, ki nam je nekako kljubovati hotla, v svojem siromašnem životarenji še obstala, ne vemo. Vsakemu svoje, in nikoli ne bo prepira!

Iz Trebnega 22. okt. — Naša volitev predvčeranjim Vam je znana. Ko je neki veljavni kmet s svojimi besedami: „možje! zdaj pa le držimo skupaj in ne volimo nobenega uradnika“ vse druge (38) sabo

potegnil, je bila volitev določena, ker vsi drugi na Krajskem bivajoči kandidati so bili uradniki, le dr. Skedel ne. Čeravno je pri volitvah od ene strani hvalevredna taka določna edinost, po kateri se ne raztresejo glasovi, in čeravno je res, da uradnik v deželnih in državnih zborih je večkrat v hudi zadregi, da ne more služiti dvema gospodoma, vendar pa tudi to nikakor ne velja, da bi mogli vse uradnike v en koš metati in da bi ne bilo tudi samostojnih, za deželne in državne zборе sposobnih mož med njimi. Sicer pa je cela trebanska volitev bila le volitev manjšine, zakaj od blizu 200 volivcev prišlo jih je le 50 (iz dveh kantonov menda nobeden), deloma zato, ker je bilo vreme v nedeljo pred volitvijo grozno grdo, deloma pa tudi zato, ker nekteri volivci imajo dan hodá deleč v Trebno, tako, da jih pot 2 dni ali še več časa in dosti stroškov stane. Le iz bližnje okolice so se snidli možje. Zoper to daljavo volitnega okraja je zatiški okrajni predstojnik posreduje s tem protestiral, da je prinesel kakih 25 volitnih listkov seboj, na ktere so volivci ondašnji zapisali svojo volitev; saj drugač si ne moremo misliti, da bi bil to storil, ker mora vendar postaviti pozuati, da k takim volitvam mora vsak volivec osebno priti. — Toliko v razjasnenje te volitve s tem pristavkom, da je gosp. dr. Skedel premalo znan, da bi mogli že zdaj o njem kaj reči. Vederemo!

Iz Vrhnike. 22. dne t. m. je nek stekel lovsk pes (brake) po tržaški véliki cesti, hudo razsajal. V Sinji gorici, Blatni Brezovici, Slapu, Bevkah in Logu je sila veliko psov popadel in tudi 2 mački, dokler ga niso v Dragomeru vstrelili. Se vé da vse popadene pse in mačke je gosposka brž pokončati dala; al ker utegne biti, da je še kterege popadel, kateri ni med pobitimi, naj ljudje pač skrbno pazijo, da se vsakega psa, ki se vprihodnje čméru kaže in po kotih potika, brž znebijo. Steklina se letos prikazuje kakor kuga; v več deželah se sliši o nji.

Iz Ljubljane. Pretekli teden so bile skozi tri dni konecletne preskušnje učencov, ki se učijo živinozdravilstva, en dan pa učencov, ki se učijo umnega kmetijstva. Unim preskušnjam se je podvrglo 15 učencov, tem pa 5. Z veseljem povemo, da so večidel vsi prav dobro prestali svoje izpraševanja, kar nam bojo predsednik kmetijske družbe g. Terpinec, mestni župan gosp. Ambrož, medicinalni svetovavec gosp. dr. Šrot, ki so s svojo priučitvenostjo počastili preskušnje, in še drugi gospodje radi potrdili. Učence živinozdravilstva so izpraševali: vodja učilnice dr. Bleiweis, učitelj živinozdravilstva gosp. Skale in pa učitelj botanike g. Andr. Fleišman, — učence kmetijstva pa: gosp. predsednik Terpinec iz praktičnega kmetijstva, — gosp. prof. Mih. Peternel iz kemije in fizike, gosp. Fleišman iz sadjo- in murboreje, iz reje gojzdnega lesa in rastlinoznanstva, dr. Bleiweis iz živinoreje. Posebno mikavno je bilo slišati, kako bistro so fantje odgovarjali gosp. Peternelu iz kemije, ki je podlaga mnogih družih gospodarskih znanstev. Kdor potrebuje še dokazov, da je naš jezik tudi za učene šolske reči popolnoma omikan, naj pride v to šolo poslušat.

Iz Ljubljane. I. — Žalostnega srca smo že enkrat se sami prepričali, da nektere g. uradnike (čast in hvala drugim!) tukajšne c. k. pošte slovenski napisi pisem ali družih po pošti poslanih reči nekako zlo v oči zbadajo, češ, da ne razumejo, kar je napisanega, in se ne obnašajo do oddajnikov dostojno. Ker se poštne marke plačujejo s deseticami, na katerih tudi po slovensko očividno zapisano stoji „deset n. krajcarjev“, je menda vsakemu dopuščeno, to, kar plača, tudi oddati pod takim napisom, ki je njemu všeč in ga on zna. Zato očitno izrečemo željo, naj se opustijo vse „glosse“, ki se nikakor ne ujemajo s terjatvami sedanjega ustavnega časa in najmanj na naši pošti, ki je že pod vodstvom častitega gosp. Hoffman-a dobila nad vratami in drugod slovenske napise in oklice.

— Ravnokar je prišel na svetlo slovenski koledar za

leto 1863, ki ga je pod naslovom „Sloga“ v lični okliki na svetlo dal gosp. Miroslav Vilhar. Razun navadnega koledarskega dela obsega mična knjižica priljudne pesmice resnega in šaljivega zapopadka, — žaloigro v 2 djanjih pod naslovom „Slep ni lep“, in pa pesmico z napevom in 2 polki za klavir. Velja le 40 soldov in se dobiva v bukvarnici Giontiniovi in Lerherjevi. Svesti smo si, da bode dobro došel ta koledarček tudi našim domoljubnim gospém in gospodičnam.

— Današnjim „Novicam“ priloženi „Oglasnik“ razglša oznanilo gosp. Franca Smrekar-ja, katerega priporočamo posebni pozornosti naših bravcov; našli bodo med drugim v njem, da tisti, kdor želi to ali uno prodati, ali tisti, kdor hoče kaj kupiti, v gosp. Smrekarju ima posebno pripravnega in ročnega posrednika.

— Čitavnica tukajšna se je pretekli teden, čeravno vse poslopje ni še dodelano, preselila v svoje novo stanovanje v gosp. Souvanovo (poprej dr. Rudolfovo) hišo, nasproti kazini.

— Danes (v sredo) opoldne pride po železnici iz Dunaja Njih eksc. c. k. deželni poglavar baron Schloissnigg.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

V državnem zboru se je pretekli teden godilo sledeče: Gospôška zbornica je v seji 22. t. m. z obžaljevanjem sprejela naznanilo smrti svojega uda g. knezoškofa Slomškega; potem je v tretje pretresala postavbo za državne dohodke in stroške letošnjega leta in svoje sklepe, ker so še nekoliko razločni od sklepov zbornice poslancov, še enkrat poslala v obravnavo tej zbornici; dalje je potrdila nemško kupčijsko postavbo za vpeljavo v našem cesarstvu, in ravno tako tudi dostavke, ki jih je zbornica poslancov naredila pri fevdni postavi. V seji 23. t. m. je zbornica gospôška brez besedovanja potrdila predlog zastran tiskarne postave in kazenskega ravnanja o tiskarnih zadevah in pa kazenske novine, tako, kakor ga je nasvetoval odbor sestavljen iz udov gospôške in doljne zbornice. Nobeden v zbornici gospôški se ni oglasil zoper kazensko novino, po kateri so kazenske postavne bukve dopolnjene, pa tudi zlo poojstrene. 5. oddelek te novine, proti kateremu se je zbornica poslancov izprva na vso moč branila, pa ga v seji 22. t. m. z 75 glasov zoper 64 vendar-le sprejela, določuje, da v §. 487.—491. in §. 496. civilnega kazenskega zakonika in §§. 760.—764. in §. 769 voj. kaz. zak. naštetih pregreški in prestopki veljajo tudi takrat in se imajo službeno (sodno) zasledovati, kader je kdo čast razžalil državnega zbora, deželnega zbora, javne uradnije, cesarske armade, cesarskega mornarstva; tudi ima zavoljo javnega prida ces. državni pravdnik pravico, z dovoljenjem razžaljenega ali njegovega predstavljenega, tožiti vsakega, ki je v časniku ali kakem drugem tisku po §. 493. kaz. zakonika razžalil kakega cesarskega ali družega javnega uradnika ali služabnika, vojaka ali duhovna. Ako bi bilo vsigdar gotovo: kaj je razžaljenje, kaj ne, bi ta nova postavba nobenega pisatelja ne plašila, kateri ima toliko poštenja, da po krivici ali hudobii ne krati nikomur časti očitno; al' ker meja, kdaj odkritosrčna beseda postane razžaljiva, utegne zdaj širja, zdaj ožja biti, vsak lahko zapopade prihodnji težavni stan časnikarstva; zato ni čuda bilo, da je 64 poslancov glasovalo zoper to novo postavbo in le 11 več za njo. Smešno je bilo pri tej obravnavi viditi, kako je liberalec Kuranda, ki se je poprej zlo repenčil zoper to novino, peté odnesel, ko je prišla vrsta na glasovanje, da je bil vsak poslanec z imenom poklican: ali je za ali zoper novino. — V seji 24. t. m. je zbornica poslancov soglasno z zbornico gospôško potrdila postavbo, da se leta 1815 vpe-

ljana izredna doklada na cukar iz pese za leto 1863 od 20 odstotkov (percentov) poviša na 30. Potem se je začelo pretresovanje zavoljo bankovcov, ki jih izdaja dunajska banka. To je za dnarstvo naše prevažna stvar, kateri bo sledila brž potem druga važna reč, namreč davkovska. Ministerstvo je predložilo postavbo, po kateri naj državni zbor sklene povišanje davkov za 3 prihodnje leta in sicer zemljišni (gruntni) davek naj se poviša na 5 dvanajstink ($\frac{5}{12}$), to je za nekoliko manj kot za polovico navadnega davka (brez doklad), hišni razredni davek, pridobitni davek in dohodkni davek pa naj bode še enkrat toliko kot dosihmal. O tej zadevi se posvetuje zdaj še le za to izvoljeni zbor. — Na Dunaji je zdaj nek več deželnih poglavarjev iz različnih dežel, da jim ministerstvo daje sporočila za prihodnje deželne zборе, kateri se imajo po nekterih novicah že mesca decembra, po družih pa mesca januarja začeti. — Sliši se, da, ko pride nova tiskarna postavba na dan, bojo cesar pomilostili vse vrednike časnikov, ki so bili dosihmal po stari postavi v ječo obsojeni. — Presvitla cesarica bode nek čez zimo zavoljo mečjega zraka se podala v Benetke. — Železnica iz Maribora v Celovec se bo vendar nek odprla prihodnjo spomlad ali poletje; Korošci je pričakujejo že silno težko. — C. k. uradnikom, ki so na Hrvaškem in v Slavonii služili in so prišli ondi ob službo, pa vendar do konca tega leta uživajo še celo svojo plačo, ne bo ta cela plača po novem letu več ostala, ampak odmerjena jim bo po postavnih predpisih. — Vrednik „Narod. Listov“ v Pragi dr. Gregor je šel 27. dan t. m. v ječo; pa je nek spet tožen zavoljo 7 sostavkov. — Tisučletnico pokristjanjenja Slovanov na Moravskem po sv. Cirilu in Metodu bodo prihodnje leto neki tako-le obhajali: Praznik teh dveh svetnikov bodo od 9. marca preložili na pripraven poletinsk dan. Poslednji večer letošnjega leta bodo pri vseh cerkvah eno celo uro zvonili, ravno tako na novega leta dan 1863. Pri vsaki fari se bo celi teden popolnoma odpustek dobival. Na Velehradu bodo trpele svečanosti do konca leta 1863. — Banska stolica, kot druga stopnja, je obsodila g. Kvaternika za 6 tednov v težko ječo in potem v izgon iz Avstrije. Zoper to razsodbo se je pritožil do višje sodnije sedmorice v Zagrebu. — Nekega ponarejevalca novih bankovcov so v Genfu v Švajci zasačili; dobili so pri njem 1000 bankovcov po 10 goldinarjev. — Tako imenovani „kupčijsk nemški dan“ v Monakovem od 14. do 18. t. m. ni bil colni zvezi avstrijski ugoden; večina zbora je sklenila, da se nikakor ne sme overati hitra kupčijska pogodba francozka. — Na Laškem je vse pri starem; za Italijo veje iz Pariza neprijazna sapa; ves nevoljen je nek unidan kralj v ministerski seji ob mizo udaril, rekši, da je že sit tega cincanja; če ne gremo v Rim, pa gremo nad Benetke. S temi besedami je zapustil sejo. Garibalditu gré slabo; zdaj vejo, da ima še kuglo v nogi; nogo mu bo treba odžagati, pa teško, da bo prestal to operacijo. — Najvažnša novica poslednjih dni je pa ta, da je tako hud punt se vnel na Grškem, da je kralj Oton odpovedal se vladarstvu in s kraljico vred zapustil deželo; kam je bežal, še ni znano. V imenu ljudstva in vojaštva se je nek ustanovila začasna vlada, ktera je odstavila kraljevo rodovino (parsko). Čeravno na Grškem punti niso bele vrane, je vendar ta huda prekucija osupnila svet, kateri še ne vé: kdo jo je vnel, kaj bo iz nje, kako se bojo različne evropejske vlade ustavile proti nji, in ker je grškemu kraljestvu Turčija bližnja sosedja, spet utegne orientalsko vprašanje od druge strani priti na vrsto.

Vsem prijaznim Ljubljancem, ki so mojega Alfonza na Božji vrt spremili, najsrčnejšo hvalo!

V Ljubljani 24. okt. 1862.

Miroslav Vilhar.